

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

VINTERBILD FRÅN KASTELLHOLMEN. — FOTO. O. CARLSSON, STOCKHOLM.

14:DE ÅRG.

DEN 19 JANUARI 1913.

Nº 16

Foto Harnqvist, Stockholm

Stiche, Bengt Sjöforsparva

Hemmingvad

HEMMING GADD.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den man, hvars drag i dag återgifvas på H. 8. D:s första sida, hör utan gensägelse till dem, som under de sista årtiondena inlagt största förtjänsten om stärkandet af det svenska försvarsväsendets inre halt.

Hemming Gadd är född i Harlösa församling af Malmöhus län den 6 november 1837. Föräldrarne voro dåvarande kyrkoherden, sedermera prosten Johan Niklas Gadd och hans maka Sophia Regina Dahlberg. En familjetradition har velat häfda en släktförbindelse med Sturetidens ryktbare Hemming Gad. En sådan förbindelse kan emellertid icke styrkas, äfven om den icke i och för sig kan betraktas som liggande utanför möjligheternas gräns. Efter all sannolikhet leder nämligen den skånska prästsläkten Gadd sitt ursprung från en södermanländsk prästsläkt med samma namn, och ett sammanhang mellan denna och de i Linköpings stift verksamma bröderna Gad kan icke anses uteslutet. Oberoende häraf har emellertid Hemming Gadd ingen brist på anor. Bland dem finner man utom ett i kyrkans tjänst framstående fäderne bl. a. möderne-namn sådana som Rydelius, Oelreich och Retzius. Hans lefnadsbana har visat, att han ej vansläktats.

Efter att 1856 i Lund ha aflagt studentexamen ägnade sig Gadd omedelbart åt militärtjänsten. Efter två år vardt han underlöjtnant vid Norra skånska infanteriregementet och här fick han snart tillfälle att visa hvad han dugde till, hvilket hade till följd att beföringarne följde slag i slag. 1864 utnämndes han sålunda till adjutant vid första militärdistriktsstab, 1865 till löjtnant i armén och 1867 vid regementet. Sistnämnda år blef han äfven generalstabs-officer, utnämndes till kapten i armén 1872 och vid generalstaben 1873.

Under en längre följd af år (1872—78) fungerade Gadd nu som stabschef inom första militärdistriktet och blef därefter 1879—83 lärare vid krigsskolan i krigskonst och krigshistoria. Samtidigt var han verksam i generalstaben, vid hvilken han 1880 utnämndes till major, och inom den högre militärförvaltningen, i det han 1880—83 var souschef i landförsvarsdepartementets kommandoexpedition. Några år senare (1886) blef han förordnad till chef för samma expedition, i hvilken ställning han kvarstod till 1888. Sedan 1881 hade han haft adjutanttjänstgöring hos konung Oskar och utnämndes 1888 till öfveradjutant samt 1905 till chef för h. mt konungens stab.

Under allt detta forskred Gadd emellertid äfven på den rent militära karriären. 1883 hade han mottagit utnämning till öfverstelöjtnant vid Norra skånska infanteriregementet och förordnades ungefär samtidigt till chef för krigshögskolan, hvilken viktiga post han i tre år innehade. 1886 vardt han öfverstelöjtnant vid generalstaben och två år senare mottog han posten som öfverste och chef för an-

dra lifgrenadiärregementet för att fyra år senare förflyttas till Svea lifgarde.

Samtidigt härmed inträdde Gadd i generalitetet, i det han 1892 utnämndes till generalmajor i armén. Efter ytterligare fyra år blef han 1896 chef för fjärde arméfördelningen, hvilken höga post han beklädde i icke mindre än tio år eller till 1905, då han i denna egenskap efterträdde af generallöjtnant Warberg.

Själff hade Gadd 1902 utnämnts till generallöjtnant i armén och vid afgången från arméfördelningschefsämbetet i november 1905 förlänades han med vår armés högsta värdighet under fredstid, i det han utnämndes till "general i armén", en värdighet, som han efter general Lagerbergs fränfalle delat endast med frih. Axel Rappe.

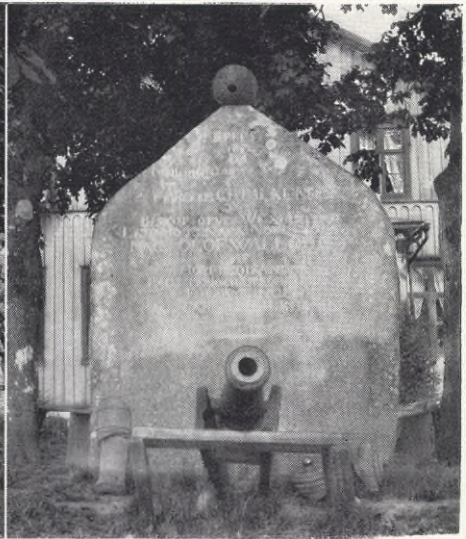
Under sin långa militära bana har Gadd alldeles särskildt vinnlagt sig om att inom vår här väcka och underhålla den offensiva anda, hvilken mer än något annat är en nödvändig förutsättning för uppnående af militära resultat äfven i det fall, att en armé såsom vår uteslutande är afsedd för försvarsändamål. Rikliga tillfällen har han också haft att verka i denna riktning, först och främst genom sin tjänstgöring i generalstaben, men också i sin egenskap af lärare vid krigsskolan och som ledare af fälttjänst-öfningar. Det berättas, att en högre tysk officer, som bevitnade en af våra större fälttjänstöfningar i början af 1880-talet på förfrågan om sin tanke beträffande de svenska generalerna, skall haiva svarat: "Det var mycket fina och älskvärda gamla herrar, men det var icke generaler — i preussisk mening." I våra dagar skulle svaret visserligen lyda annorlunda, utom beträffande finheten och älskvärdheten. Hvad vårt nuvarande högre armébefäl beträffar, måste nog äfven den mest kritiske främling medgifva, att de i duglighet kunna täfna med hvilket främmande lands som helst. Att det kommit därhän, är till mycket stor del beroende på insatser af män som Hemming Gadd och Axel Rappe. Belysande för det sätt, hvarpå den förre under fälttjänstöfningar själf brukat omsätta sina teorier i handling, är det svar, han en gång skall ha gifvit konung Oscar:

— Hvar ämnar du låta din kår bivackera? frågade denne.

— På slagfältet — lydde generalens svar.

För öfrigt har general Gadd deltagit i en hel del militära kommittéarbeten; han har varit inspektör för trängen samt ordförande i krigshofrätten liksom äfven i direktionen öfver gymnastiska centralinstitutet. Hans arbetsförmåga har synts hardt när obegränsad, och få kunna blicka tillbaka på en arbetsprestation större än hans. Allt hvad han utträttat har han därjämte utträttat väl. Fosterlandet följer honom därför också med tacksamma välönskningar på hans lefnads afton.

Efter fotografen

skicche: Bengt SJÖVÄRSPARRE.

KUNGSSTENEN VID SJÖARED, DÄR FREDEN I KNÄRED UNDERTECKNADES. MINNESSTENEN VID ULFSBÄCKS PRESTGÅRD
Text. å sid. 252.

ANDERS ZORN ledare af traftäflingarne på Saxviken vid Mora.

I likhet med föregående år hade Anders Zorn på Trettondedagen anordnat en *traftäfling* på Saxviken i Mora. Isen låg blank, men var genom det rådande tövädret något lös. I löpningen deltog 44 hästar, af hvilka många uppnådde vackra tider. Vid prisutdelningens slut utbringades ett fyrfaldigt leive för Anders Zorn, som frikostigt bestrider alla utgifter för dessa af ordsbefolkningen med stort intresse omfattade täflingar.

Foto. Thorin, Åtvidabery
NEGIESTIFTELSEN
TILLDELADE
POKALEN för hjälteedd
d. 27 mars 1912.

MASKINISTEN
H. EGGERS,
ÅTVIDABERG,
OCH DEN HO-
NOM AF CAR-

Foto. Hallgren, Mora.

skicche: Bengt SJÖVÄRSPARRE.

FRÅN DE AF ANDERS ZORN ANORDNADE TRAFÄFLINGARNE PÅ SAXVIKEN.

Ganska få äro väl de södermalmsbor af den äldre generationen, som icke komma ihåg hvar källaren Björngården låg, fast den gamla byggnaden är för längesedan rivnen. Själfva namnet Björngården är af mycket hög ålder och jag har hört gissningar om att det skulle härledas af att någon af våra regenter och i så fall drottning Kristina, som får bära skulden för så många gamla byggnadsminnen som med orätt knyts till hennes namn — skulle haft riktiga, fyrtotade björnar inlåsta därstädes, hvilket man skall akta sig för att tro. Emellertid var det en herr Björnklo, som långt tillbaka på 1600-talet rådde om en gård i samma kvarter och det är anledning tro, att just denne man från början kommit att genom sitt eget namn ge upphof åt stället. Dylikt var icke ovanligt i gamla tider.

Kvarteret hvari Björngården låg bar ett namn, som alls icke erinrar om starkvaror, det hette nämligen Vattumannen och sträckte sig förr mellan S:t Pauls- och Volmar-Yxkullsgatorna på långsidorna, och mellan Björngårds- och Timmermansgatorna på kortsidorna. Nu är Svedenborgsgatan dragen tvärs igenom kvarteret, som delats i två, hvaraf den större delen bär det gamla namnet och den mindre, den som ligger vid Björngårdsgatan, enligt kartan skall heta Källan. På 1670-talet fanns i hela det stora området endast sexton gårdar. Då man räknade invånarna, börjades räkningen i den egendom som låg i hörnet af S:t Pauls- och Björngårdsgatorna, hvilken då ägdes af fru Anna Fleming; gårdarna närmast invid hennes ägdes, tre af en rik man vid namn Korkman och den fjärde af Björnklos änka. Redan då fanns en vinskänk på platsen, men icke i Anna Flemings, utan i den af Korkmans gårdar, som låg näst intill hennes. Vinskänken hette Göran Andersson.

Man kan ingalunda tro, att Björnklos änka gjorde

visit hos vinskänken för att hämta sig ett stop franskt vin eller tömma en mugg starköl, men det kan man däremot tänka sig, att hennes herre och man i lifstiden funnit sin grannes källarsal lika treflig som hans egen boning, muntrare kanhända, ifall hans hustru var af den riktigt stränga matronetypen. När han så hette Björnklo, och om han var en stortalig patron som gärna pokulerade och älskade lustigt väsen och uppsluppet skämt bland likasinnade stallbröder — ja då kan man hålla vad om att källarkunderna döpte sitt lokus med första hälften af hans namn, om han kom dit ofta och regelbundet. Den tidens stockholmare voro mycket kvicka att hitta på öknamn.

Något fint ställe var Björngården ingalunda, men det låg afsides och bra till för sådana som ville rumla i fred för de näsvisa stadsvakterna, som kommo och körde ut gästerna på mera bemärkta lokaler; dit upp vågade dessa sig nog inte annat än i nödfall. Man ser också, att vinskänkar, traktörer och krögare funno sig väl däruppe, och kvarteret har haft dylika ställen så godt som oafbrutet ända tills en del af de gamla husen refvos ner och den nya gatan planerades.

I början på 1700-talet fanns där två vinskänkar, hvaraf den ena slog sig ner just i själfva hörnhuset, där fru Anna Fleming residerat. Denne hette Johan Malmberg och hans två pigor hade jämt göra.

Den andre vinskänken, Johan Pilou, hade det kanske mindre väl beställt, eftersom han måste hyra ut så godt som hela sitt hus och därtill åt så dystert folk som en dödgräfvare och en likbjudare. Bra anordnad i alla fall, ty om en källarkund tog så mycket af Pilous goda varor att han mätte mer illa än han kunde överleva, då fanns ju dödgrävaren till hands att öppna hans sista tränga kammar och likbjudaren kunde genast skickas ikring

H. 8 D. 12 STOCKHOLMSFOTOGRAF.

GAMMAL GÅRD I KVARTERET VATTUMANNEN, hörnet af Volmar Yxkulls- och Björngårdsgatorna.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Stilm. Gbg.

för att inbjuda till affärden från pokaler, kamrater, glam och slagsmål.

Redan under 1700-talets första årtionde var benämningen Björngården så att säga officiell, ty namnet förekommer då i offentliga handlingar, och detta förhållande bevisar att det varit antaget sedan lång tid förut, man och man emellan. Johan Malmbergs efterträdare som källarvärd hette Jacob Harrij, men denne rådde icke om egendomen utan hyrde sin lokal af borgmästaren Axel Aulævill. Det var då två lägenheter i huset; den största, hvari källaren inrymdes, hade elfva eldstäder och kostade 600 d. kopp. om året i hyra. Harrij, som ej tycks haft behof af större personal än sin hustru och en piga, var en tid ensam herre på täppan, ty källarvärdarne Malmberg och Pilou hade tydligen endast till uppgift att vakta två stycken i det närmaste tomma hus. Den förra var ej längre husägare, men väl den sistnämnde, von Pilou, som han kallas. Nu kan man lätteligen tro, att såväl kvarteret Vattumannens som den kringliggande traktens invånare helt plötsligt blifvit nykterister, att de lagt bort att dricka och föra oväsen. Och det hade de äfven, fast med tvång.

Det hade nämligen till denna trakt anländt en stor herre, hvilken med kraftigare hand än stadsvaktens förmått de mest förståndige dryckesbröder att lämna bägare och stop, att få skämtet att tystna på bleka läppar, att i ett slag göra slut på allt oväsen. Han möttes med fasa, och tårar och klagan följde honom då han tyst aflägsnade sig. Och då han gick, tog han folket med sig, antingen de ville eller ej.

Denne mäktige var *döden*. En smittosam farsot härjade i trakten, husen blefvo tomma eller i det närmaste tömda på allt levande. I sitt tysta hem, beläget i detta samma kvarter, satt fru Beata Stålhandske, född Yxkull, och lyssnade förgäfvets efter rösterna af dem som nyss förut skrattat och

talat därinne. Hon hade velat rycka sina egna barn undan den starke härjaren och sändt sina döttrar bort från huvudstaden. Men af sin gårds öfriga invånare hade hon sett trettiosex döda föras bort. Utan en enda tjänare ens, satt fru Beata allena, bedjande till den Högste om förskoning för det skräckslagna folket.

Det torde hända, att den ene af kvarterets två vinskänkar rycktes bort af farsoten. Atminstone var det hans arvingar som ägde gården några år efter, och då fanns ingen vinskänk där, men i stället ett par andra af samma slags näring. Det muntra lifvet började på nytt, så fort folket hunnit glömma sjukdomens och dödens fador. I själva Björngården iskänktes de lockande dryckerna af vinhandlaren Hans Höift, en förmögen man, som troligen byggde ett af de första stenhusen i kvarteret; från början hade alla husen varit af trä. Det var icke i stenhuset källaren var belägen, utan i det gamla huset i hörnet, Björngården. Sedan fader Hans hade lämnat sina bägare och stop, öfvertogs rörelsen af vinskänken Noræus, som till den Höiftska familjen erlade en hyra af 1700 d. k. för lokalen. I många år härskade den vinlöfskransade Bacchus i den gamla egendomen, där vinskänkar med olika namn aflöste hvarandra, sedan de till sist tagit lofven af granngårdens vinskänkar, så att den egendomen endast blef en vanlig malmgård, visserligen tillhörig vinhandlaren Werner Grön, men hvari ingen utskänkning försiggick.

Den siste vinskänken af gamla stammen på Björngården hette Johan Ytterberg. Han och hans änka ägde gården i femtio år, ända tills änkan vid 1800-talets början upphörde med rörelsen för egen del. Källare var det där i alla fall och madam Ytterbergs pokalarftagare hette Lidberg, som stannade där några få år.

Efter flera års mellantid slog sig en stånddrabant

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliche: Kem. A.-B. Besat Stålhandske, Stålhandske

GÅRDSINTERIÖR från egendomen i hörnet af Vollmar Yxkulls- och Björngårdsgatorna.

Gabr. Magnusson ner som *tracteur* på det af vinångor inpyrda stället. Detta skedde på 1830-talet. Var det möjligen han, som kallades "Solgubben"? Artisten Carl Theodor Löwstädt, hvilken ritat af stamkunderna i en källare, hvarå synes en sol öfver dörren, har tydligen gjordt teckningen vid denna tid. Solen kan vara en fantasi af den glade artisten, som ritat sitt eget konterfej i en palett öfver källarmästarens hufvud. Den sistnämnde ser ju ut som en skinande sol, med sitt runda och gladlynta ansikte. Och stamkunderna, som alla ha emblemen af sina respektive yrken på ett eller annat sätt synliga kring sina mer lustiga än vackra anleten, äro originella och typiska stockholmare från den tid hvari de lefde.

De båda porträtt, ritade af den humoristiske artisten Löwstädt, som här visas, föreställa det ena artisten själf med fracken uppknäppt och med stora, fullritade pappersark i

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF

SOLGUBBETAFLAN.

Klädh: Bengt Sjöfverarsparre.

Källaren Björngårdens eller Gamla Vegas gäster.

händerna. Bilden af damen i den ståtliga mössan och det konstnärligt upplagda håret öfver det vackra ansiktet är hans svärmor. Antingen måtte hon verkligen varit en skönhet eller ock ville mågen ställa sig väl hos henne. Att Löwstädt var en verklig artist, fast kanske hans läggning mer låg åt den humoristiska och rent karikatymässiga sidan af konsten, än åt den strängt allvarliga, synes vara utom allt tvifvel. För öfrigt har Löwstädts konstnärsbegåfning gått i arf hos hans efterkommande; en af dessa är nämligen sön-dottern, den bekanta och värderade blomstermålaren fru Eva Aström, hvilken ock ställt dessa båda porträtt jämte solgubbstaflan till H. 8. D:s disposition.

Ragvaldsgatorna, där en källare som från början lär kallats "Solen", — kanske till minne af solgubben från 30-talet —, men sedan omdöptes till Vega, inrättades och hvarest — efter hvad det ännu omtalas — de gamla gemytliga traditionerna från Björngården fortsattes. Detta "gamla Vega" må ej förväxlas med det Vega, som nu ligger några hus därifrån.

Någon bild af den gamla Björngårdskällaren står numera ej att iä, då ju huset är rifvet för flera år sedan. Men de två

bilder från samma kvarter och närmaste granne till Björngården, hvilka här följa, äro vackra och typiska för 1700-talets Södermalm. Luckor för fönsterna att utestänga nyfikna blickar och grönskande träd inne på gården. Det är endast på Söder man ännu kan hitta dylika gårdsinteriörer, endast där består man sig ännu med luckor för fönsternas små rutor. Äkta gamla, färgskifvande glasrutor, icke nymodiga och efterapade.

Stamgubbarna, som gjort sina lärospan i dryckjöm på Björngården, hade på "gamla Vega" utvecklats till förstklassiga källaroriginal. Det berättas af en person, som i sin ungdom sett dem mellan skål och vägg, att om det kom en okänd in i "deras" rum sutto gubbarna och bara tittade på inkräktaren; sade inte ett enda ord, utan tittade, och tittade så ihärdigt, att den obehörige kände sig som en brottsling, vred sig på stolen, kastade i sig toddyglaset heta innehåll och skyndade på dörren så fort han kunde. Då voro gubbarna belättna och drucko hvarandra till.

ARTISTEN CARL THEODOR LÖWSTÄDT. Själffporträtt.

CARL TH. LÖWSTÄDTS SVÄRMOR.

Dramatiska teatern har i dagarna framfört ett nytt franskt lustspel "Min vän Teddy" af André Rivoire och Lucien Besnard. Pjäsen, i moraliskt hänseende fullkomligt oförarglig, är, om än utan verkligt litterärt värde, älskvärdt under-

TORKEL TOMASSON, den unge nyblifne lappen-studenten, har inskrifvit sig vid jur. fakulteten i Upsala.

hållande genom sin vackra lättflytande dialog, sin artistiska byggnad och sitt goda måttfulla lustspels-humör.

Själftva uppslaget i stycket är hvarken nytt eller

"MIN VÄN TEDDY" PÅ K. DRAMATISKA TEATERN. Fru Stina Hedberg och herr Aug. Lindberg i 1:sta akten.

originellt men rätt tack-samt: en ung amerikansk miljardär, rättfram och manlig på samma gång som gossaktig blyg och ofördärfvad, gör sitt inträde i den parisiska societeten, där han bjärt bryter af mot omgifningen och där han,

O. ASCHBERG, som donerat 110,000 kronor i aktier till Stockholms arbetares Folketshus-företag.

öfvervinnande alla svårigheter, vinner sig en brud.

Till styckets framgång vid premiären bidrog i väsentlig mån det intelligenta spelet.

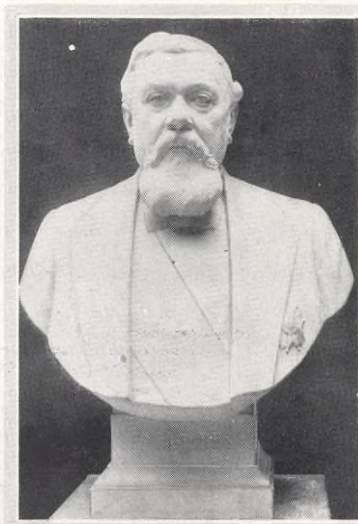
DEN STORA CHAUFFÖRSTRÄJKEN I LONDON. Sträjkande tåga förbi det dominerande General Motor-Cabbolagets garage i Kennington den 9 jan. Strejken orsakas till dels af allmän nedgång i inkomst af drickspengar.

ARMAND FALLIÈRES.

Sèvres-byst i bisquit, beställd af mr Fallotografierna vid afskedet öfverlämnas till

Franska parlamentet har i egenskap af nationalförsamling inkallats att den 17 jan. i Versailles företaga val af president efter *Armand Fallières*, hvars sjuåriga presidentskapstid nu är tilländalupen. Presidentvalet, alltid en viktig händelse, ter sig mot bakgrunden af rådande för-

DEN NU AFGÅNGNE PRESIDENTEN. *lières*, att i stället för de sedvanliga föstatsfunktionärer m. fl.

nas högra flygel, men finner dock stöd äfven på radikalt håll tack vare de vidtgående sociala reformer, som äro knutna vid hans namn. Framstående politiker, vältalare, personligen aktad och vördad samt därjämte i besittning af ett värdigt och imponerande yttre, synes Ribot i

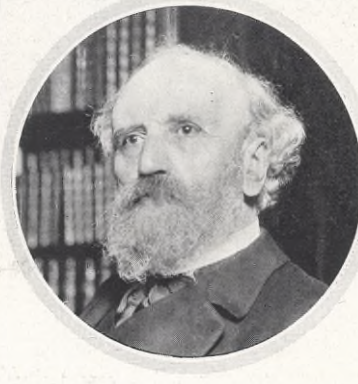
RAYMOND POINCARÉ, konseljpresident och utrikesminister.

DE FRÄMST ANGIFFNA

hållanden betydelsefullare än någonsin. Med de kritiska, storpolitiskt orosfyllda tider, som, efter allt att döma, förestå är det för Frankrike af utomordentlig vikt att i spetsen för regeringen ställas en man, vuxen den vanskliga situationen.

Af presidentkandidaterna synas, sedan arbetsministern Léon Bourgeois bestämt afböjt eventuellt val, de största utsikterna att segra innehafvas af förra konseljpresidenten och utrikesminister *Alexandre Ribot*, samt af den nuvarande innehafvaren af dessa båda ämbeten *Raymond Poincaré*.

Ribot tillhör republikaner-

ALEX. RIBOT, f. d. konseljpresident och utrikesminister.

A. DUBOST, senatens president.

PRESIDENTKANDIDATERNA.

valstriden hafva goda utsikter att segra.

I Raymond Poincaré har han dock en ytterst farlig medtämlare. Denne, en man, lika framstående på huvudets som

karaktärens vägnar, och lysande vältalare, har genom den fasthet o. statsmannaklohet, han under de senaste storpolitiska för-

Forts. sid. 250.

TYSKA FURSTINNOR REGEMENTSCHEFER: KRONPRINSESSAN CÄCILIE för Dragonregementet König Friedrich III och PRINSESSAN VIKTORIA LUISE för 2. dra Leib-Husaren-Reg. i Danzig, där vår bild nyligen togs.

Klitché: Bengt Silfverparre.

Efter fotograf.
DEN I FINLAND SÅSOM ÄKTA RUBENSMÅLNING NYUPPTÄCKTA TAFLAN, inköpt i Stockholm för 27 år sedan och då betalad med 100 kronor. Fotografi för H. & D. efter den i Finland befintliga originaltaflan. Häraf framgår den betydande skillnaden mellan denna tafla och den man i Sverige förmodat fyndet gälla.

Klitché: Bengt Silfverparre.

Efter fotograf.
DEN I SOLNA KYRKA SÅSOM ÄKTA MÜELICHMÅLNING NYUPPTÄCKTA TAFLAN. Text å sid. 256.

En hos fältkamrer E. Salvén, Kotka, Finland befintlig, hittills opåaktad tafla har vid nyligen anställd undersökning visat sig vara en äkta Rubens, "Kristus och skattepänningen". Taflan inköptes för ett antal år sedan i Stockholm på en sterbusauktion från en gammal adlig svensk familj, i hvars ägo den sedan lång tid befunnit sig. Ett antagande att den finska taflan skulle vara den replik af Rubens' "Kristusochskattepänningen", hvilken år 1892 fanns till salu i Bukowskis konsthandel i Stockholm har visat sig felaktigt. Taflan inköptes sju år tidigare.

För någon tid sedan visade en rysk konst-kännare stor ifver att förvärfa taflan, hvilket föränlede ägaren att sätta sig i förbindelse med utländska tafvelexperter. Dessa ansågo att man hade att göra med en äkta Rubens, och vid närmare undersökning af taflan fann man också i ena hörnet Rubens' signatur.

SLOTTET I VERSAILLES, DER PRESIDENTVALET FÖRSIGGÅR.

L. Her Julogrofer.

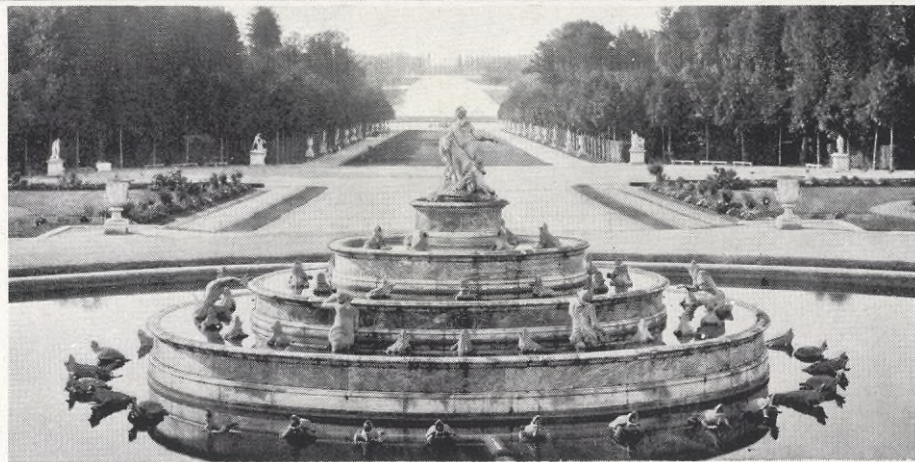
Kt. ne. Hingst. Sv. J. Östergren.

SLOTTET OCH

Forts. från sid. 248.

vecklingarne visat, sett sin förut stora prestige ytterligare ökad.

Som det radikala partiets speciella kandidater nämnas nuvarande senatspresidenten *Antonin Dubost*, hvilken hittills icke spelat någon framträdande roll i det politiska lifvet, samt i andra hand den populäre åkerbruksministern *Pams*.

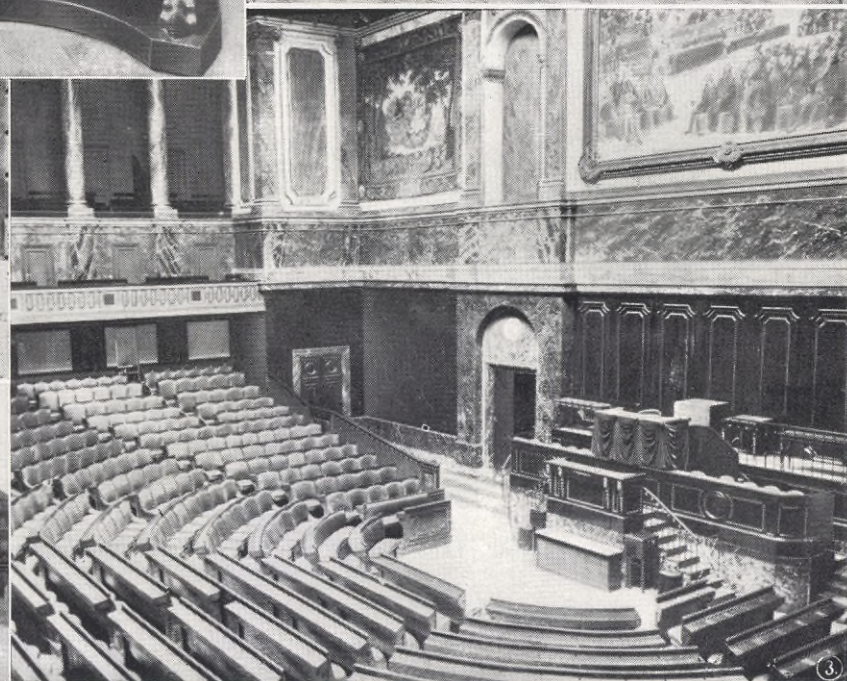
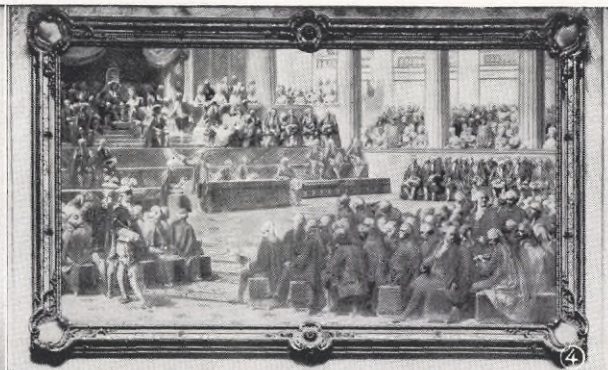
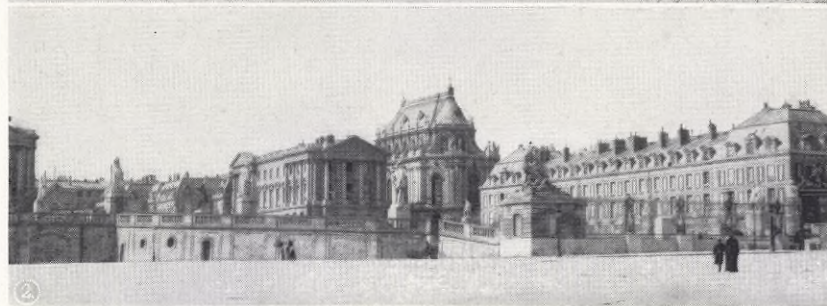
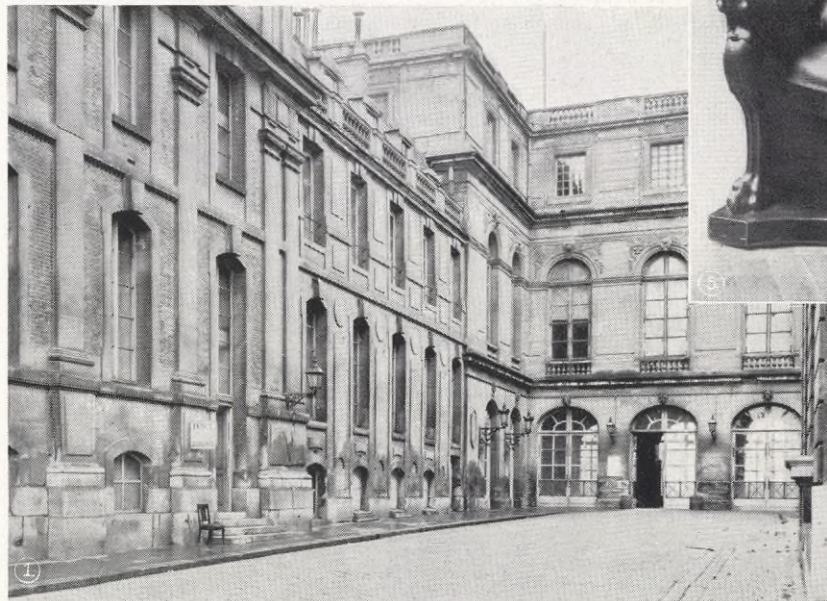

SLOTTSPARKEN.

Ytterligare en presidentkandidat har man att räkna med i kammarpresidenten *Paul Deschanel*. Åtnjutande anseende för en fläckfri karaktär och hederlig politisk karriär verkar han genom sin under de senaste åren försiggångna svängning åt vänster i någon man opportunist, men har genom sitt älskvärda sätt förvärfvat talrika anhängare.

INTERIÖRER FRAN SLOTTET I VERSAILLES, DER
PRESIDENTVALET EGER RUM DEN 17 JANUARI.

Efter fotografier.

1. TILL VENSTER INGÅNGEN SOM LEDER TILL KONGRESSALEN. — 2. PARTI AF SLOTTET. — 3. KONGRESSALEN, DÄR PRESIDENTVALET FÖRSIGGÅR. — 4. DEN BERÖMDA
TAFLAN "ETATS GÉNÉRAUX" ÖFVER PRESIDENTTRIBUNEN I KONGRESSALEN. — 5. PRESIDENTENS FÅTÖLJ.

Kliché: Kem. A.-B. Hengt Silfversparre. Ståm-Göb.

Öfre bilden:

KONUNG FERDINAND AF BULGARIEN TAR EN ÖFVERBLICK ÖFVER STADEN KAVALA.

Nedre bilden:

MÖTE I SALONIKI MELLAN KONUNGARNE FERDINAND AF BULGARIEN OCH GEORG AF GREKLAND

Vänskapsbandet mellan de två staterna och deras monarker har som bekant under krigets senare skifte varit utsatt för starka slitningar; då till och med rätt våldsamma

sammanstötningar mellan de allierade trupperna förekommit, har bilden nedan ett visst intresse.

Det kanske ej blir lätt upprepa gruppportretten.

Efter fotografi.

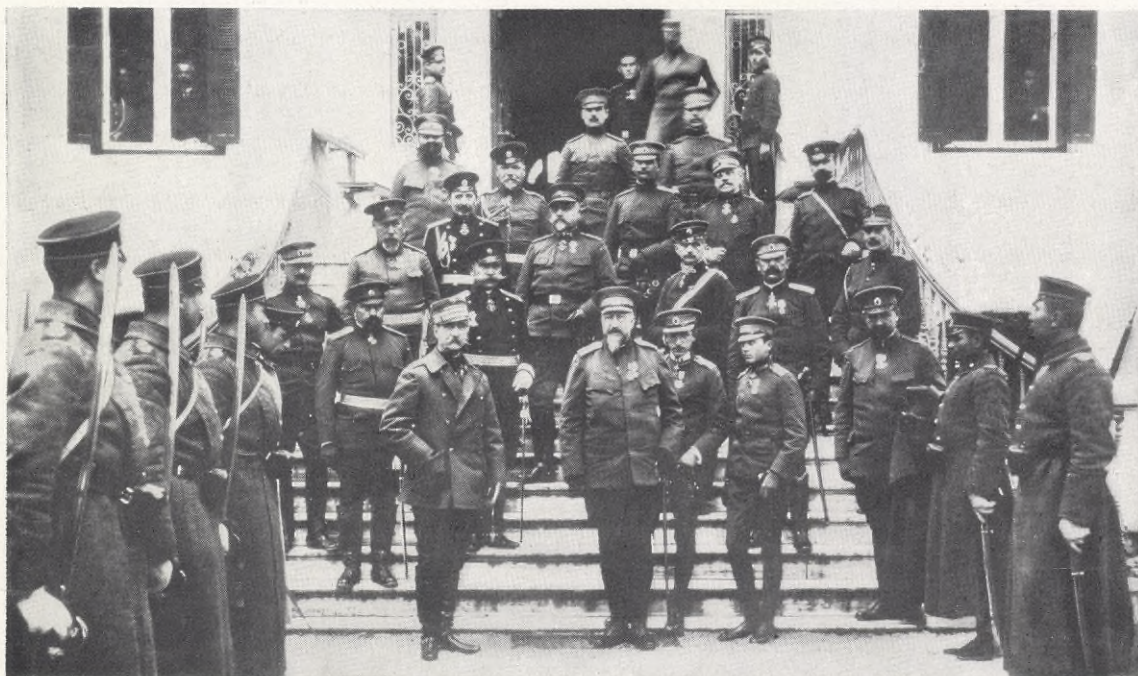
300-ÅRSMINNET AF FREDEN I KNÄRED. (Till bild å sid. 243.)

Den 19 januari 1913 är det 300 år sedan det bekanta fredsslutet i Knäred undertecknades. Freden i Knäred 1613 hör just icke till vår historias ljusaste minnen och kan närmast jämföras med det fredsslut hvarigenom Sverige afsade sig rätten till Finland. Landafträdelserna voro visserligen icke så stora, men den dryga "Elfsborgs lösen", som vi nödgades utgifva för återbekommandet af Elfsborgs fäste med Gamla och Nya Lödöse samt Göteborg jämte 7 härader i Vestergötland, blef för det genom krigets olyckor hårdt hemsökta svenska folket oerhördt betungande. Denna lösen uppgick till en million riksdaler (4 mill. kr.), en väldig summa i dåvarande penningknappa tider. Längre lefde också minnet af "Elfsborgs lösen" i bitter hägkomst i Sveriges rike.

Freden i Knäred slöts egentligen i byn Sjöared invid gamla riksgränsen, omkring en mil öster om Knäreds kyrkoby. Midt igenom byn flyter en liten bäck, Klackebäck, som delar byn i två hälften, af hvilka den ena hälften tillhör Halland och den

andra hälften Skåne. Vid den bro som leder öfver denna bäck hade fredsunderhandlarne sina tält uppslagna, svenskarne på smäländska och danskarne på halländska sidan. Själva fredsakten skall ha undertecknats på den s. k. *Kungsstenen*, som ligger intill landsvägen ett 50-tal meter väster om gränsen.

Konung Gustaf Adolf uppehöll sig under fredsunderhandlingarne i den närbelägna Markaryds prästgård, det minnesrika Ulfsbäck, som varit platsen för så många fredliga sammankomster. Här sammanträffade 1629 Gustaf Adolf och Christian IV. Till minne af denna sammankomst, som lär ha varat i tre veckor och som förnämligast rörde sig om Gustaf Adolfs förslag till samverkan mellan Sverige och Danmark på tysk botten, blef 1792 en större minnessten upprest å Ulfsbäcks gård. Denna "kungssten" mäter $6\frac{1}{4}$ aln i höjd och $3\frac{1}{4}$ aln i bredd. Stenen är försedd med följande inskription: "På denna sten sutto Gustaf Adolph och Christian IV 1629, stadgande förtroligt samråd, inbördes vänskap och Nordens sällhet. — Gustaf III hugnade orten 1785 med sin närvaro och tillät att stenen till minnesvärd måtte uppsättas — Upprest 1792".

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-H. Bengt Silfversparre, Sthlm.—Gbg.

SOLSKENET stal sig in mellan gardinerna och föll i en smal, klar strimma öfver soffans gröna tyg och ett stycke upp öfver väggen, där den med sin slutspets belyste ett manligt fotografi och gaf åt detta något af själ och lif i jämförelse med de öfriga fotografierna i skuggan. Men allt eftersom tiden skred fram följde solstrimman med, gled bort från porträttet och halkade ned från soffan, nådde så en kakelugn, kröp sakt förbi denne och träffade omsider den andra väggen, stötte där mot en säng, höjde sig en smula och föll öfver de mjuka kuddarna och öfver ett blekt och tårtdt kvinnoanletes förklarade leende.

Den sjuka hade med stilla tålmod följt solstrimmans sakt skridande kring rummet, hade sett dess sken öfver de manliga dragen inom porträttamen och hade sedan med spörjande väntan följt dess glidande tum för tum, tills den slutligen nådde sängen och till sist med sitt klara ljus föll in öfver henne själf, och det var då hon log det förklarade leendet.

Sköterskan blickade upp från sitt handarbete och såg henne le.

— Har ni drömt något roligt nu? — frågade hon.

— Ja, det var nog bara en dröm. Jag såg solstrimman falla in genom fönstret, och jag har sedan följt den och väntat på den och legat här och tänkt som ett barn, att om den bara hunne hit till mig utan att skymmas af moln, så... Ja, skratta ni gärna åt min barnslighet, för barnsligt var det ju, men jag tänkte, att om strimman nådde mig utan att bli skymd, så skulle det vara ett tecken där öfvanifrån, att jag skall nå ljuset och förklaringen.

— Och det var därför ni log så godt?

— Just därför — och så för något annat. Ja, det är kanske rent af synd att tänka på något sådant samtidigt med det andra, men jag vill tro, att jag för tillfället är som ett barn, och dem förlätas ju mycket. — Jo, ser ni, jag såg strimman falla öfver hans porträtt där på väggen, och det föreföll mig som om han lifs levande såg på mig ur solljuset, och då tänkte jag också, att om strimman nådde mig utan att skymmas, så skulle det vara en hälsning från honom, att han förlätit mig och att det är bäst som det är.

— Har ni då förbrutit er mot honom?

— Förbrutit — det är för lindrigt sagt. Jag har en gång stulit från honom, stulit hans bästa sjäslif från honom, det vet jag, och kanske stal jag än mera från mig själf, och det är för den förbrutelsen jag i många år längtat efter förlåtelse.

— Ja, ni skall få höra alltsammans. Så här var det:

— Han där borta och jag, vi ha en gång varit fästfolk och förlofvade. Det var en salig tid. Den tiden fanns det emellan oss en brygga af förstäelse och andligt samlif och vi gifvo hvarandra det bästa vi ägde, allt sådant där som man har hjärta och sinne så fullt af, när man vill hvarandra riktigt innerligt väl. Så kom brytningen. Jag trodde inte i början, att det var en brytning på allvar. Jag ville endast straffa honom en smula för hans i mitt tycke ogrannliga tanklöshet, men omständigheterna och min egen dårskap gjorde det till en brytning för lifvet. Det var bara en lumpen smasak från början, ett sådant där oting, som ibland faller öfver en man som i grunden inte har med hjärtelivet att göra. Det var en i andras närvaro synbar ouppmärksamhet från hans sida som först sårade min fåfänga och gjorde mig ond, så att jag i häftigheten stötte honom bort, och med hjälp af en väninnas insinua-

tioner lät jag min förtrytelse svälla ut och stötte honom bort för andra gången, när han kom för att söka försoning. Kort derefter lämnade han orten. Men då kom jag till besinning och satte mig ned och skref ett ödmjukt och ångerfullt bref till honom, ett ärligt bref utan pryderi och tillgjordhet, hvori jag biktade allt för honom. Om jag då afsändt det brevet, så hade nog allt blifvit godt igen. Men tror ni jag gjorde det? Nej bevars, egenkärleken har så pass djupa rötter, att man inte kan förmå sig att rycka upp dem med ett enda kraftigt ryck, och när jag skulle afsända brevet, så stod jag där åter tvekande. Hvarför skulle jag underkasta mig och taga all skuld? Han finge väl komma igen en gång till, så skulle han ej längre bli bortstött, tänkte jag, ty att han skulle komma igen, det tog jag för gifvet. Och så lade jag brevet i min skrifbordslåda i stället för i närmaste breflåda. Men han kom icke, kom aldrig åter, och mitt bref blef liggande i skrifbordet. Allt var slut.

Sedan dess ha många år gått. Han gifte sig slutligen och har nu hustru och barn. Men tror ni icke som jag, att äktenskapet ofta endast är en ekonomisk fråga, är en yttre lefnadsform, som samhällsskicket trugar på storhopen utan att gifva motsvarande inre valuta och samlifsförståelse?

— Det andliga samlifvet makarne emellan är väl det förnämsta i äktenskapet.

— Ja, nog skulle det vara så, men jag tror, att själen, anden eller det inre lifvet, eller hvad ni nu vill kalla det, kan hungra, fastän han eller hon bo inom väggarna af ett eget hem. Och jag vet, att han hungrade, hungrade tills han blef slö af likgiltighet, blef en arbetsmaskin, som fyllde sin arbetsplikt men ingenting mera, ty det bästa, det finaste hos honom, det som egentligen gaf honom hans värde, det fick och tog aldrig näring inom hans äktenskap. Det hade varit min lott, ensamt min lott, att gifva honom den — ja, vet ni, jag har ibland gladt mig åt hans andliga hunger.

— Det var en ful och egoistisk glädje.

Den sjuka reser sig upp på armbågen.

— Tycker ni det! — sade hon med tårskimrande ögon. — Ja, om ni visste, hur ofta jag bedt Gud om hjälp att öfvervinna den synden, och jag är lycklig öfver att jag på sistone varit den kvitt. Och nu tror jag också, — fortfor hon och sjönk tillbaka mot kudden, — att han resignerat och förlåtit mig, och när jag kommer upp, så skall jag bränna det där brevet och tänka, att allt ändå är bäst som det är.

— Ja, ni skall tänka, att det är bäst som det är, och så skall ni söka hålla er lugn och hvila ut, — sade sköterskan vänligt och lade kudden till rätta under hennes hufvud. Men inom sig tänkte hon, att den sjuka nog aldrig skulle komma upp för att bränna brevet, och när hon en vecka senare slöt samman de slocknade ögonen, så hade hon själf glömt det.

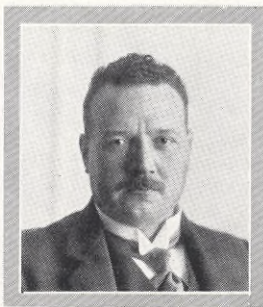
Men när den dödas anhöriga strax därefter började granska hennes tillhörigheter, så funno de brevet, och som det var försregladt och frankerat och försedt med tydlig adress, så blef det skildt från de öfriga papperen och lagdt på ett bord, och där fann en annan det och lade det oombedd i närmaste breflåda, och så kom det gömda brevet åter i dagen.

Långt därefter satt han jämte sin familj vid frukostbordet. Hans fru kastade som vanligt en hastig och nyfiken blick på morgontidningens legala nyheter och stannade vid ett dödsmeddelande.

— Hur är det, kände du icke henne? — frågade hon och läste upp den dödas namn.

Med här följande porträtt, jämte de i senaste n:r återgivna, ha vi med undantag för nyv. led. i A. K. landbr. R. Andersson i Töcksmark för

G. G. MAGNUSSON.
Direktör. — Stockholm. —
Soc.-Dem. VÄRMLANDS LÄN.

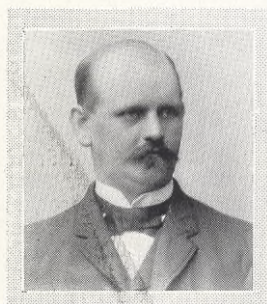
O. U. B. OLSSON.
Semin.-auj. — Linköping. —
Soc.-Dem. ÖREBRO LÄN.

J. SANDLER.
Folkhögsk.-förest. — Hols.
Lib. VESTERMANL. LÄN.

Värmlands län, meddelat porträtt af samtliga nyvalda, icke förutvarande, riksdagsmän vid 1913 års riksdag.

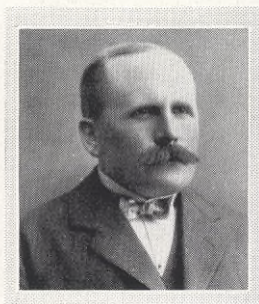
ANDRÅ KAMMAREN. III.

J. SÖDERBOM.
Hyttmästare. — Liljedal. —
Lib. VÄRMLANDS LÄN.

G. LARSSON.
Landbrukare. — Edsten. —
Höger. GÖTEB. o. BOHUS L.

L. E. GUSTAFSSON.
Landbrukare. — Brånsta. —
Höger. ÖREBRO LÄN.

K. KAHLSTRÖM.
Landbrukare. — Atlingsbo. —
Höger. GOTLANDS LÄN.

Han grep hastigt tidningen och läste själf meddelandet.

— Jag trodde åtminstone en tid, att jag kände henne, — svarade han stillsamt och lade åter tidningen ifrån sig.

En stund därefter ringde det på tamburklockan, och minuten därpå kom jungfrun in med ett bref till honom. Han såg förvånad på stilen och såg på poststämpeln och såg åter på stilen.

— Jag trodde icke, att någon annan hade en sådan stil, och om jag ej nyss läst att hon är död, så skulle jag kunna svära på att brefvet är från henne, — sade han upprörd, i det han hastigt reste sig och gick in i sitt arbetsrum och slöt dörren till om sig.

Där öppnade han brefvet och såg med förvåning på datum och årtal. Hvad betydde väl det att brefvet var så gammalt? . . . Så läste han vidare, och vid första raderna kom det öfver honom en skälfvande rysning. Hvad var väl detta, hvad var väl detta? . . . I samma ögonblick tittade hans fru in genom dörren, men han slog afvärfande mot henne med handen, och hon gick. Nej, detta kunde han ej dela med sig af, detta hörde honom ensam till! Och han gick bort till fönstret och vecklade åter ut brefvet och läste det från början till slut och läste det om och om igen och anade sammanhanget.

Det var en svunnen tid, som plötsligt trädde honom till mötes i detta bref, en bred ström af starka, härliga minnen. Det var skog och fors i detta bref, vildmark och fjäll och sol och himmel och ett par skiftande, själfulla kvinnoögon; där var allt hvad han fordom hållit så bergfast kärt. Och så kom där till sist ett älskande hjärtas ängerfulla bön om

misskund och förlåtelse och allra sist en glänsande målning af en lycklig framtid. Hans ungdomsbrud slog här åter an den finaste, den sköraste strängen i hans själ, den ingen rört sedan deras kärlekstid . . .

Han vek samman brefvet veck för veck, medan han tänkte.

Hvarför hade denna straffdom kommit nu, ty en straffdom var det? I rätt tid hade detta budskap varit en välsignelse, men nu var det vordet till straffdom, ty det gick ett skarpt ljus ut af brefvet, ett ljus, som föll öfver mellantiden och visade honom, att allt hans verkande, allt hans kännande och allt hans gifvande denna tid varit ett ackordsarbete, som han aldrig lagt sig själf och sin själ i. Detta bref var en straffdom, en skarpeggad straffdom för hans köpsläende med lifvet.

— Nej, nej, tag det tillbaka, ty nu är det för sent! — bad han tyst inom sig. — Ta det med dig ur tiden, ty det som gått, det må vara gånget!

Och han gick bort till kakelugnen och stack med darrande hand brefvet in bland bränderna. Det som gått, det må vara gånget.

Så hörde han åter sin hustrus steg, och han lät henne komma utan att vända sig om.

— Har du tid nu att följa med ut? — frågade hon vänligt. — Karl behöver nya kläder, och du måste taga honom med till skräddaren, och så kunde vi ju på samma gång göra julinköpen åt barnen.

Där var förlösnigen.

— Ja, barnen ja! — sade han lättad och kysste sin hustru hjärtligare än vanligt. — Ja, barnen Ja!

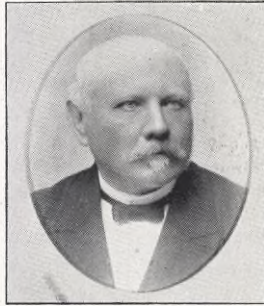
Och han följde henne ut till småbestyren, som han på sistone vant sig vid.

* Data å nästa sida.

G. S. KALLSTENIUS.
F. d. Telegrafdirektör. — Stock-
holm. 85 år 12 Jan.

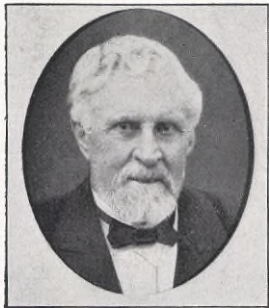
A. LUNDGREN.
Grosshandl. Kommunalman.
Oskarshamn. 70 år 19 Jan.

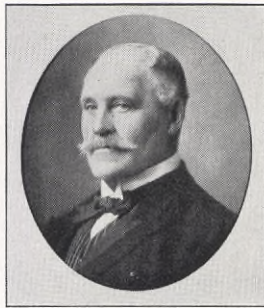
A. A. FRÖDING.
1:ste Komminister. Kommunal-
man. — Sunne. 60 år 11 Jan.

L. A. FRYKBERG.
Folkskollärare. — Trosa.
50 år 9 Jan.*

S. G. A. EKELUND.
F. d. Häradskrifvare.
Ljungby. — 80 år 4 Jan.*

K. A. AMINOFF.
Sjökapit. Inneh. Emmerymed.ig.
Stockholm. 70 år 10 Jan.

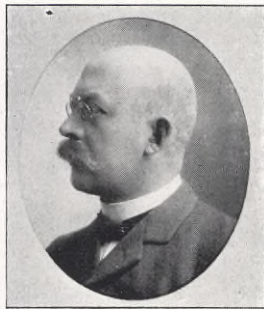
M. B. WALLSTRÖM.
Bildhuggare. Kyrkorestaura-
tör. — Lödöse. 70 år 19 Jan.

T. PETRE.
Tonsättare. — Stockholm.
50 år 17 Jan.

E. R. L. DARIN.
F. d. Lektor. Fil. D:r. — Malmö.
70 år 11 Jan.*

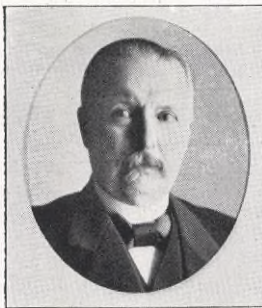
S. E. P. EHRENKRONA.
Friherre. Häradsh. — Hjern-
holm, Näs. 50 år 24 Dec.*

J. A. E. NORDIN.
Hofrättsråd. — Jönköping.
50 år 8 Jan.*

R. F. PETRE.
Registrator hos K. Jernv.-Styr.
Stockholm. 50 år 12 Jan.

J. A. BERGSTEDT.
Bibliotekarie. Fil. D:r. — Stock-
holm. 60 år 8 Jan.*

P. PERSSON.
Professor. — Upsala.
55 år 31 Dec.*

G. M. PFANNENSTILL.
Domprost. Förste teol. Profes-
sor. — Lund. 55 år 10 Jan.*

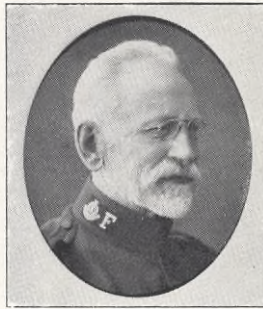
G. A. PAULI.
Med. Lic. — Djursholm.
50 år 8 Jan.

* Data nedan.

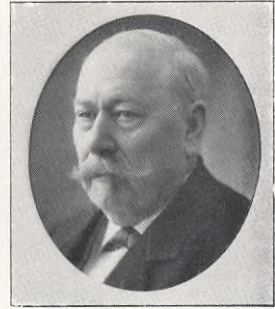
F. H. LAQUIST †.
Grosshandlande. — Stockholm.
F. 29. † 6 Jan.*

G. W. M. MÅRDBERG †.
Major i Frälsn.-arm. F. d.
kommunister. — Stockholm.
F. 35. † 21 Dec.

O. ANDERSSON †.
Hemmansegare. — Lyckorna.
F. 39. † 29 Dec.*

A. W. E. ANDERSSON †.
F. d. Landskamrer. — Kristi-
anstad. F. 37. † 22 Dec.*

T. PERSSON †.
F. d. Landstingsman. Kommu-
nalan. — Södra Vram.
F. 38. † 1 Jan.

A. P. SJÖBERG †.
Fabriksidkare. — Malmö.
F. 39. † 4 Jan.*

P. E. HUSS †.
Dispachör. — Hernösand.
F. 49. † 3 Jan.*

C. J. H. TARRAS †.
Grosshandlande. — Stockholm.
F. 58. † 7 Jan.*

LARS FRYKBERG. Folkskollärare o. organist i Trosa. Stadsfullmäktiges ordförande samt drätselkammarens ordförande och kassör.

SVEN GUSTAF AUGUST EKELUND. Stud.-ex. 51, kam.-ex. 53, häradsskrivare 65-99. Led. af kyrkorådet, v. ordf. i Ljungby lasarettssdir. i ordf. i styr. f. Smål. E. banks afd.-kontor.

ROBERT DARIN. Stud.-ex. 60, fil. dr. 65, v. lektor 64 v. adj. 65-66, docent i Lund 68; adj. i Lund 68, lektor i Kalmar 70, i Malmö 75-08. Stadsfullmäktig i Malmö 84-08, led. af hälsöv.-nämnden 90, v. ordf. 93, led. af styr. f. Malmö museum 92; led. af komm. f. allm. lärov. organ. 99. Led. af Riksd. A. K. 87 samt 94-06, led. af konstl.-utsk. 1900-04.

PHILIP EHREKRONA. Stud.-ex. 80, hoifr.-ex. 87, v. häradshöfd. 91, häradshöfding i Näs—Malungs doms. sedan 01. Eger o. bebor egendomen Hjerpsholm.

ALBERT NORDIN. Stud. ex. 81, hoifr. ex. 86, v. häradshöfd. 89, assessor v. G. hoifr. 97, hoifträttsråd 06. Led. af Jönköpings stadsfullmäktige sedan 1900, dess ordförande sedan 11. Deltog såsom repres. i G. hoifr. i kommittéarbetet rör. ny lönerenglering o. nya arbetsordningar i iikets hoifträt.

JAKOB BERGSTEDT. Elev v. Tekn. inst. 69, civiling. 72, stud.-ex. 76, fil. dr. 87. Bibliotekarie o. mat. förv. v. Tekn. skolan i Stockholm 86, kassaförv. 87; aman. v. Vet.-akad. bibl. 93, biblioteka. ie derst. 04. Bitr. v. Sv. akad. ordbok sedan 94.

PER PERSSON. Stud.-ex. 74, fil. dr. 86. Lär. i Upsala 84-93 o. 94-95, docent i klass. språk v. Upsala univ. 86, professor i lat. språket och litt. sedan 95. Led. af Hum. vet. samf. i Upsala 92, dess sekr. sedan 03; led. af K. Vet. soc. i Upsala 08.

MAGNUS (MÅNS) PFANNENSTILL. Stud.-ex. 77, fil. kand. 85, teol. kand. 90, teol. dr. 07; docent i Lund 90, e. o. professor derst. 1900; förste

teol. professor o. domprost i Lund 12. Biografi o. helsidesporträtt i ärg. XIII:24

HJALMAR LAQUIST †. Etabl. 61 egen firma i Stockholm hvilken senare drefs upp till en betydande exportaf är tills den för några år sedan nedlades. Stadsfullmäktig i Stockholm 80-92, kyrkofullmäktig 78, ordf. i fattiv.-styr. 95.

OLÖF ANDERSSON †. Hemmansegare i Krist. län, nämndeman, v. ordf. i komm.-stämma o. nämnd, kyrkovärd, v. ordf. i Hjärnarps sparbank. Led. af Riksd. A. K. 75 och 79-93. Led. af bankutsk. 88-90.

ESAIAS ANDERSSON †. Stud.-ex. 55, kam.-ex. 58, landskont. i Kristianst. l. 63, landskamrer derst. 80-12. V. ordf. i skolrådet, led. af kyrkorådet o. kyrkovärd.

PAULUS SJÖBERG †. Delegare i firman A. P. Sjöbergs fabriker. Under många år led. af Malmö stadsfullmäktige; styr.-led. i Bank a.-b. S. Sveriges afd.-kontor o. några år dess ordf. Stiftare af Malmö köpmannafören. o. några år dess ordf.

PER EMANUEL HUSS †. Stud.-ex. 68, hoifr.-ex. 72; efter specialstudier i utlandet dispachör i Hernösand 78. Bildade 86 Norrl. ångfartygsass.-fören. o. sedan dess verkst. direktör. Led. af stadsfullmäktige 88-08, under en del år v. ordf. Led. af landstinget 90, ordf. i finansutskottet 93. Styr.-ordf. i Hernösand-Sollefteå jernv.-a.-b., om hvars tillkomst han inlade stor förtjenst. Led. af styr. f. Riksbankens kontor 90, senare af dess ordf. Led. af Navig.-skolans styr. o. dess ordf. 02.; ordf. i handels- o. sjöf.-nämnden 90.

HENRIK TARRAS †. Verksam i det filantropiska arbetet inom Odd Fellow-O. och Barnens Dag; Styr.-led. och kassaförvalt. i Sv. Handelsresandeförening.

INNEHÅLL

Genera! Hemm'ng Gadd (helsidesporträtt med biografi). — 300-årsminnet af freden i Knäred. — Zorn anordnar träfästling i Mora. — En Car. regiebelöning. — "Min vän Teddy" på Dramatiska teatern. — En lapp som juridisk stud. — Donation till Folkets hus. — Källaren Björngården. Stockholmsstudie af Mila Hallman. — Fynd af gammal konst. — Franska presidentkandidater. — Slottet i Versailles. — Prinsessor som militärer. — Balkanbilder. — Strejklemonsration. — Nya riksdagsmän. — Veckans porträtt galleri. — "Det gömda brevet", ber. af Hjalmar Höglund

Till bild å sidan 249.

I höstas upptäckte intendenten vid Nationalmuseum, bibliotekarien O. Granberg i Solna kyrka en märklig målning "Efter nedtagandet från korset", hvilken han tillskref den tyske målaren Hans Müelich. Nu i dagarna har Pinakoteket i München hos Solna församling anmält sig vilja återförvärva den ifrågorande taffan, hvilken år 1632 som krigsbyte bortfördes från München. Köpeanbudet lär, enligt försludande, dess bättre komma att af församlingen afböjas.

Eftertryck af text eller illustrat. mer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga nödförlid.